

«Истина, азъ ся боѣжъ, господине, да не сѣмъ весма дрѣзь; менѣ ся стои повече да слушаемъ такъвъ господинъ като васъ, нежели да говорѣмъ по просту, по своему; но както ви вече казахъ, азъ ся чюдѣжъ, какъ всички работни людѣе не ся утѣшавать като мене съ тѣжъ мысль, че Богъ е возвысилъ толкова сиромашіѣжъ-тѣжъ! Кога сѣж были богати-ти, славни-ти или силни-ти толкова почетени въ състояніе-то си, както древни-ти пастыри, скинотворци, rybapи и дрѣводѣлци?»

«Азъ видѣжъ, пріятелю,» каза г. Ж... «че ты добрѣ знаешъ священно-то писаніе.» — «Знаѣжъ, господине, изрядно, по Божыѣжъ милость. Азъ ся изучихъ да четѣжъ на младо время, ако четеніе-то тогава и не бѣ толкова въ обыкновеніе, колко-то е сега по благодать Божыѣжъ и щедротѣжъ на богаты-ты. Не сѣмъ пропустижъ, мыслижъ, ни единъ день въ продлженіе на тридесять годинъ, да не четѣжъ Библиѣжъ-тѣжъ си. Нѣкои думать, че не могатъ да отдѣлять по толкова время ежедневно, та да четѣжъ по единъ главъ въ день; но азъ мыслижъ, всякой може да прочете поне единъ стихъ въ день: а всякій стихъ, добрѣ размысленъ и обѣрнѣжъ въ ползъ, е златно сокровище. Съ такъвъ начинъ въ теченіе на единъ годинъ, безъ да ся загуби время, може да ся спечелятъ триста шестдесять пять стихове, а въ продлженіе на нѣколко годинъ собрало бы ся голѣмо богатство отъ духовно про-